Բողբոջ մ’որ դեռ կը զարդարէ կոճղը հին.
Ո՛վ բարձրութիւն թովչական՝
Որ կապոյտին եւ խաւարին մէջտեղ զիս
Մըտածումի լազուարթ լարով կ’առկախես.
Կու տաս անցուկ մխիթարութիւնը սըրտիս՝
Որ վարն ոտքիս տակ գըտնեմ
Անիի մէջ ցոլքն երկընքի մեծութեան,
Ըզգամ թէ մեր շիրմին վրայ
Մոլորակները դեռ զիրենք կը գըծեն,
Թէ խաւարն այս՝ է Խորհուրդին դէմքը վեհ,
Փլատակը՝ մե՛ղքն Յաւէրժին.
Անւոյ փոշին յարդգողն, եւ կամ աս շըրջմոլ
Փոսուռան աստղ մ’է չըքնաղ.
Սա գանկը հոս լուսին մըն է, ես՝ Աստուած…
Ըլլալ Աստուա՛ծ, ո՛վ հեգնութիւն, այս ըլլալ
Է միմիայն ծաղրանըկարն Աստուծոյ,
Քանի որ մեր հոգին հարճն է Բընութեան,
Ու սոսկ անոր տաք ծոցին մէջ՝ բեղնաւո՛ր,
Չունենալով նոյն ինք իրե՛ն սեփական
Հայրենիքի այս Ոչընչին, բոհին դէմ՝
Իբր առաջին սերմընցու
Խօ՛սք մ’որ ստեղծէ, ներդաշնակէ, պոռթկալով
Փոշիներէն Անիի
Քանան մը նո՛ր եւ ազա՛տ:

Է

Ի՛նչ, ունենալ աչքի ներքեւ դիակներ՝
Որ եղած են ատենով
Արեանդ արիւն, սերմիդ սերմ
Եւ, ո՛հ, առանց յարուցանել գիտնալու՝